

LA CAMPANA DE GRACIA.

ACTUALITATS.

Lo célebre discours de 'n Castelar ha produhit tal efecte en las regions superiors, que fins lo Gall á Sant Pere se l' hi ha fet Republicá.

AL NOU GOBERNADOR.

Al igual que als demés periódichs de aquesta ciutat, lo nou governador civil D. Joaquim Fiol nos ha enviat una atenta esquila oferint-nos sa amistat y declarant que atendrá 'ls nostres consells tant com las censuras que tinguem á be dirigirli, en virtut dels seus actes.

L'esquila es particular y particularment teniam ganas de contestarla; y si ho fem publicament es perque publicament ho han fet los altres periódichs.

Poch acostumats á veure 'ns tractats com es de lley per las autoritats que 'ls opressors de Madrit solen enviar á tiranisar las nostras provincias, l'acte de delicadesa, lo rasgo de dignitat del senyor Fiol ens ha causat molt bon efecte.

Y en proba de que agram la seva deferencia aném á ferli alguuas indicacions desinteressadas y lleals, de las quals esperém ne farà lo cas que tinga per convenient.

Ningú pot haber entrat á governar la provincia de Barcelona ab mes bon peu que 'l senyor Fiol. Irritada la opinió pública ab las arbitrariedades indignes del seu antecessor, tot-hom ha vist y veu en lo successor la representació de una política digna, justa, legal y sobre tot decent.

Lo senyor Fiol diu en sa alocució, que coneix al poble catalá. Donchs ja sab que 'l poble de la barretina es lliberal, molt lliberal; tant, que en sa inmensa majoría rendeix tribut á la República, com á garantía de las libertats democráticas, y á la Federació, com á garantía de la autonomia provincial. Y bé: que vol lo poble de Barcelona? No es pas molt difícil d'endevinar. Lo poble vol justicia y fora, vol que las lleys que 'ls mateixos que 'ns governan han elaborat sigan una cosa certa, vol que li deixin exercir pacíficament los drets democrátichs que 's va conquistar l'any 1868, en la seguretat de que pe 'l camí de la llibertat se va á la República.

No creyém que 'l nou governador trobi exageradas las pretensions dels barcelonins.

Nosaltres esperém veurer al senyor Fiol sostenir los drets democrátichs en tota sa puresa é integritat. Si es aixó lo que 's proposa li aconsellem que no 's fihí de certa gent que 'l rodeja ó que 'l rodejará, interessada en desfigurarli l'esprit de la nostra terra y la bondat d'intenció dels seus fills. Perque en Barcelona hi ha una pandilla de comerciants polítichs que en res s'assemblan á la muller de César, que solen ser los que aconsellan y logran las arbitrariedades mes infames y las órdenes mes repugnants. A n'ells se deu en part que abuy la companyia de la porra estiga organizada en la major part dels pobles, que 'ls ajuntaments republicans quasi tots hagin sigut suspesos y que uns quants particulars tingan prou flema y cinisme per titularse diputats provincials de Barcelona. Alerta ab aquets Janos que avans eran zorrillistas, ahir foren sagastins y are veneran ó venerarán al sol que mes llueixi.

BATALLADAS.

—No hi ha mes, deya un jugador y calavera rematat. Es precis que en la meva vida

fassa un cambi; pero no un cambi qualsevol, sino un cambi radical!

—¿Cambi radical? digué un que passá per la vora seu y recullí las últimas paraulas. Aquest mestre busca turró.

Ja hi ha qui murmura que 'ls unionistas á horas d'are conspiran contra D. Amadeo.

—¿Que tenen de conspirar!

Entre 'ls unionistas hi ha en Serrano, y en Serrano l'hi ha prestat jurament de fidelitat.

—¿Ha faltat may en Serrano á cap jurament? Ell es militar y com á militar, pundonorós de tal manera que si convé sab fer fusellar á quaranta y tants sargentos....

—Pero home, si tot aixó va en contra de lo mateix que vosté diu.

—¿Que te d'anar en contra! Hi ha home que al neixer ja jura no jurar may sino en fals. ¿Sab vosté si 'n Serrano es un de tants?

Be y que: ¿se disolen las Corts ó no 's disolen?

—¿Te pó 'l govern? Es que si per cas n'auria de tenir de tots los que sent morts fan veure que son vius.

Es hora ja de que 'ls Llatzers se 'n tornin al Cementiri.

Si nasqueren per forsa, es hora de que per forsa morin.

Cadávres, al cementiri!

Y si aixó gens vos estranya penséu que ab vostra furtor apesteu á tota Espanya.

De l'última senmana á n'aquesta ha passat lo 22 de Juny, célebre aniversari del que poch s'han recordat.

En dit dia de 1866 en Serrano jurá sobre la Créu de Carlos III, que 's perdonaria la vida dels pobres Sargentos de San Gil, mártirs de la Llibertat.

Pochs dias després se 'ls fusellava, y dos anys mes tart los cossos de aquells infelissos servian de esglahons á n'en Serrano, pera enfilarse dalt del candelero.

Es precis fer memoria de tant en tant. Potser fent memoria, arribi 'l dia en qu' 's fassa justicia.

—¿Que 'n teniu poca de conciencia! ¿Vosaltres sou creyents de Cristo?

—¿Si que ho som!

—Donchs ¿com es que aneu á la facció, sent aixís que Cristo no predicaba mes que pau?

—Jo 't diré: nosaltres no creyém ab altre Christo que ab lo Sant Cristo gros.

¿Quan cau la bomba sobre aquella colla de farsants que 's motejan ab lo nom de diputats y senadors de la nació?

La disolució de las Corts es esperada ab ansietat per part del poble, que veurá en ella una satisfacció dada á la opinió pública y una reparació á la justicia.

Tots sabém com varen ser fetas aquestas Corts. Tots sabém que la major part dels que anaren á Madrit ab l'acta de diputat no eran tals diputats. Tots sabém que la compra y venta de las conciencias, que las baixesas y las indignitats varen estar á l'ordre del dia

durant lo período electoral. Donchs bé: per aixó es que aquestas Corts no poden subsistir un minut mes, perque en lloch de ser la representació del país representan tant sols l'escándol, la corrupció y la violació del sufragi universal.

En Jerez hi ha hagut alguns desórdres y lo mes trist es que han sigut promoguts per gent que 's titula ó es republicana.

—¿Habia acordat lo partit republicá-federal anar á las armas? No. ¿Ho habia manat lo dictador del partit ciudadá Pi y Margall ó lo directori? Tampoch. Convé al partit republicá anar abuy al terreno de la forsa? No encara. ¿A qui pot convenir que actualment s'alteri l'ordre? Als sagastins, als alfonsins y als carlistas. Per totas aquestas rahons compadim als pobres jerezans que, menos experts que 'ls barcelonins, s'han deixat enganyar pe 'ls que estiman tant á la República com nosaltres á n'en Sagasta. ¡Alerta republicans!

—La Iberia espera que 'ls radicals no obtindrán lo decret de disolució de Corts.

—Pero ho sab de cert la Iberia?

—No ho sab, pero te esperansa.

—Pero la esperansa es verda—y 'l vert es menjar pe 'ls....

—Entesos.

La mateixa Iberia, prometentse las molt felissas, diu que 'ls radicals se preparan per si no poden obtenir lo decret de disolució.

Y esclama, tot fentse la valenta:

—Per aquet cas... ¡preparemnos!

Y diu un diari federal:

—Donchs be, colega rabiós, per aquet cas

¡¡PREPAREMOS!!

Y be, ja ho senten, ja ho saben: per aquet cas ¡¡¡PREPAREMOS!!!

Sembla que 'ls peixos grossos de Barcelona, creyentse incompatibles ab los vents revolucionaris que corren, s'en van voluntariament á la emigració.

De modo que 'ls temors que alguns tenian de que aquest estiu vingués una pesta, ab l'ausencia d'aquets senyors quedan completament desvanescuts.

Don Bernat Iglesias va presentar la dimisió oferintse á ocupar lo seu lloch fins y á tant que arribés á Barcelona lo seu successor.

Lo ministre li va contestar que immediatament deixes lo mando en mans del secretari senyor Risueño.

¿Si que 's devia rosegá 'ls punys!

¿Que queda del 22 de juny?

Alguns ossos, algunas llágrimas y alguns butxins rentantse las mans y la cara ab la sanch de aquellas víctimas infelissas.

Se rentan la cara ab sanch, y no hi ha perill que per aixó 's tornin vermells.

Tots los funcionarios publichs dimiteixen, son llensats de los destinos.

Tots.... menos D. Salustia Olózaga.

—Hola, D. Salustia. ¿Y vosté que no dimi-
teix? Jo creya que havia presentat la dimisió,
l' hi preguntá un amich.

—Donchs creya mal. No hi há, ni hi ha ha-
gut res de aixó, respongué l' home del bé.

—¿Y donchs?

—Are manan los meus

—¿Com que ja es radical vosté? ¡Que la sab
llarga!

—No la sé ni llarga ni curta. Com mes va
mes radical me sento; per que com mes va
sento que poso mes arrels á l' embaixada de
Paris.

Jo compreneh solzament als conservadors
imaginantme 'ls com los puntals de alguna
cosa apunt de caure!

Aixis trobo molt natural que haventhi vellas
de pell arrugada tractin de enganyar als curts
de vista posantse polvos á la cara y pintantse
de la millor manera que sápigán.

¡Ay monarquía conservadora que n' ets de
lletjal

—¿Pero que no 'u veu D. Baldomero. que
un govern radical, si 'ls radicaís compleixen
tot lo que 'ns ha promés, nos porta á la Repú-
blica?

—Escolti: y un govern conservador, cum-
plint aixis mateix tot lo que 's prometia, es á
dir: suspenent las garantias, exitant en contra
de ell los animos y fent lo que feren los últims
ministeris borbonichs, ¿ahont nos porta mes
que á la República?

—¿Y donchs digui, que no hi ha remey!

—S' hagues plantejat desseguida, després
de la Revolució de Setembre, nos haurian es-
tlaviat feyna.

—Escolti, deya un senyor á un mestre de
obras. Jo voldria fer una gran casa ¿sab? Una
cosa que llami l' atenció, aixis, á la moda?.....

—No hi ha cap inconvenient. Pero, en fi,
pera fer los planos necessito saber de quan pot
disposar.

—¿De quan puch disposar? Home, franca-
ment, de res. Per ço l' hi dich que la vull á la
moda, Are vosté enginyis.

Lo dia de Sant Joan, á pesar de la concur-
rencia que durant la nit passá pél Passeig de
Gracia, aquest se trobava plé de pilots de sor-
ra, mahons, cals, tot colocat al mitj del pas de
las personas, com si 's volgues que la gent
pacífica, després de veure las estrellas en lo cel
aixis mateix las vejés sobre la terra.

En cambi donava lloch á un exercissi entre-
tingut pels que duguessin mantellina, los quals
si no tenian la desgracia de ensopegar en lo
primer munt, tot fent esses, podian anar sal-
vant los obstacles de una manera admirable.

La Gaceta convoca á eleccions parcials en al-
gun districte.

¿Eleccions en visperas de la disolució de las
Corts?...

Pastarada.

Un periódich partidari de 'n Sagasta, diu

que 'ls republicans apoyém á la situació ac-
tual, y afageix:—«Los republicans guardant
lo trono de D. Amadeo 'm fan l' efecte de una
guinéu guardant á una gallina.»

La guinéu será sens dupte 'l periódich sa-
gastí, y bén bé d' aquellas que quan no 'n
poden haver diuhen que son verdas.

Diuhen de Madrit que 'l govern tracta de
adquirir 40 mil fusells destinats á armar la
milicia.

¿Tot just tracta de adquirirlos?...

Donchs mirin: jo ja fá una pila de dias que
tracto de pendre 'n un, aixis que 's repartei-
xiu,

¿No 's coneix que soch republicá ab que
vaig mes depressa que en Ruiz Zorrilla?

La meva criada s' estava al terrat la nit de
sant Joan. Tira l' ou á la aigua per veure que
l' hi surt, posa l' orella á la brana per coneixe
'l nom del que 's té de casar ab ella, coinci-
dint ab lo primer que pel carrer se pronunci-
hi.

Passan dos pollos. Son poetas. Calla: ¿de
que parlan?

—La República, diuhen.... si, la Repúbli-
ca..... la República de las lletras!....

Mal vinatjel

Ja 'u deuen saber. Lo célebre expedient
dels dos milions ha desaparecut. Diuhen que
s' ha perdut.

¿Que s' ha perdut!.....

S' ha perdut si per cas com la vergonya de
certa gent.

S' ha perdut! S' ha perdut!.... No es es-
trany. Massa sab tothom qu' Espanya n' es
la terra dels perduts!

—May havia fet tanta calor com are.

—Es que may havian caygut com are 'ls
sagastins.

—¿Que vol dir ab aixó?

—¿Que vull dir? Que si fa calor se deu á la
caiguda dels sagastins. ¿No veu que esbufe-
gant de rabia escalfan l' atmosfera?

Lo fiscal de la causa de 'n Prim té demana-
da la presó de 'n Montpensier.

Los conservadors, al veure un manifest del
mateix Montpensier, en lo qual aquet donava
á entendre que, de triunfar la restauració bor-
bónica, ell seria 'l regent del reyne, 's suble-
van contra aquesta idea, y amenassan no se-
guir al partit si aixó resulta cert.

¡Vaja D. Anton! Ja pot deixar lo negossi de
las taronjas, y emprendre á ulls cluchs lo ne-
gossi de la pega. Creguim á mi; aquest l' hi
donará mes.

Los sagastins censuran agrament lo gran
ball d' empleats que celebran los radicaís; diu-
hen que cap partit mes que 'l radical es capás
de fer aixó.

Bé foren capassos los sagastins de no tenir
ni un sol radical ab empleo. D' altra manera
'ls radicaís no tindrian de cambiarlos á tots
com ho fan.

Sab tothom que las Juntas de las Casas de
Caritat y de Maternitat rebian tots los mesos
algunas quantitats insignificants per conducte
del governador don Bernat.

Esperem veurer si continuarán rebentne per
conducte del senyor Fiol.

Y si no 'n reben, com creyem, preguntarém
á son debut temps: ¿d' ahont procedian aquells
fondos? ¿Quins movils impulsaban aquells ac-
tes de generositat?

La Iberia s' interessa molt per Barcelona y
tot sovint pregunta si es cert que aqui hi ha
alarma y agitació, pánich y altras cosas que
li convindrian.

Perdi cuidado, senyora Iberia, perdi cuida-
do.

Aqui no 's fará res que 'ls republicans no
ho vulgan. Y com los republicans son gent
molt subordinada, per mes que vosté somihi
que no, tampoch farán res que no vingan or-
dres dels que abuy tenen la direcció del par-
tit.

Aconsellém als madrilenyos que no s' acos-
tin als llatzers á punt de ser disolts. La esta-
ció es molt calorosa, lo mal de rabia fá progres-
sos y... ¡Deu nos enguart d' una mossegada
de gos rabiós!

Los de casa 'n March de Reus estan á punt
de declararse zorriqüistas.

Res mes fácil. Si 'n Zorrilla 'ls promet res-
pectarlos en los destinos que ab reprobació ge-
neral desempenyan, tot seguit se declaran ra-
dicaís.

La qüestió es de estómach.

Lo general Baldrich ha vingut portant la es-
pasa en una ma y en l' altre una oliva; y ha
dit als carlins:

—Trieu y reneueu!

Las olivas, encare que sigan un poch amar-
gas, son bonas, sobre tot si s' amaneixen.

D' una espasa no se 'n pot fer res de bó.

Donchs jo si fos carlí (que Deu me 'n guart
de semblant malaltia) sens vacilar li diria á n'
en Bieló:

=Vinga la oliva.

La majoria transferidora se reuneix que es
un gust en la casa del senyor Santa Cruz, pre-
sident del Senat, per tractar de lo que ha de
fer quan se publiqui 'l decret de disolució de
las Corts. (?)

Se coneix que 'ls diputats llatzers no están
renyits ab los seus interessos

Se coneix que 'l ser diputats saben lo que
'ls hi costa.

Hi havia diputat que ja pensava ab no
treballar may mes.

La diputació, ó millor, las actas li habian
costat un ull de la cara; pero ell debia calcular
que un cop á Madrit ja 's rescabalaria fácil-
ment. Una vegada realisat cert negoci que te-
nia entre mans.....

Pero de prompte ve la suspensió de las ses-
sions, prelu di de la disolució de las Corts, y...
¡Adeu ilusió! ¡Abur esperansa!

En lo poble de Canet hi ha un tal senyor Muñoz, que un dia va ser bolero, que s'entreté en trepitjar la lley y en escarnir los drets individuals. Jefe de una companyia de la porra, fa lo que vol, en termes que 's pot dir que en Canet no hi ha mes rey ni altre soberá qu'ell. Los federals no poden tenir casino, ni club, ni café, ni ajuntament, á pesar de haber guanyat las elecciones, no mes perque 'l bolero no ho vol.

Pero senyor Muñoz: vosté balli, toqui 'l pandero, manegi las castanyolas tant com vulgui, pero no atropelli al poble si no vol donarli pretest perque un altre dia ell 'l atropelli á vosté.

Recomaném aquet bolero al senyor gobernador civil, en la seguritat de que 'l deixarà ballar sol y 'l privará de que fassi ballá 'l fanango als altres.

Hem passat un bon rato llegint una alocució del arcalde de San Feliu de Llobregat en la que, á consecuencia de haberse trobat trencat un fanal, s'ediu que quan se 'n trenqui un altre los serenós pendran lo nom de tots los que trobin pe 'l carrer, los que serán citats l'endemá per descubrir al autor de la trencadissa; y que cas de no descubrirlo, entre tots y á prorata satisfarán l' import del fanal trencat. Senyor arcalde: aquesta ordre es indigne de un republicá. Clá y catalá.

En Balaguer se 'n vol anar á França y fins dirhen si 's va anar á despedir de Don Amadeo.

Are si que 'l bardo no deurá esclamar, com allavoras que va emigrar per gust:

¡Ay que m' anyoro, m' anyoro
sota d' aquet cel de plom!

Lo senyor Reig era tinent d' arcalde, cárrech que va haber de renunciar per poder ocupar lo lloch de diputat per Manresa que de dret corresponia al ciutadà Escuder.

Lo senyor Ratés era diputat provincial, cárrech que renunciá per poder usurpar lo lloch de diputat per Arenys que de dret corresponia al ciutadà Pascual y Casas.

Y are l' un y l' altre 's quedarán sense ser diputats y sense ser lo que avans eran.

En lo pecat han trobat la penitencia.

Esperém veurer quina actitud prenen los arcaldes ab la trascendental cuestió del joch are que suposém que cap autoritat superior tractará de posor obstacles á la seva llibertat d' acció.

¿En que se semblan las partidas carlistas als frases?

—En que 's retiran.

¿Y á las monjas?

—En que duhen escapularis.

¿Y á una bota de vi de dir misa?

—En que s' acaban.

Dugas cosas no entench.

1.ª Perque 's tenen de pagar visitas als metjes, que lluny de curar un malalt, l' agravan mes y mes.

2.ª Perque 'ls ministres que no fan mes que agravar los mals de la pobre Espanya, tenen cessantías, quan cauhen per sas torpesas.

¿Un dia tindrà 'l poble sentit com ú?

Lo dia de Sant Joan, arribá un home tot tantollant y fent esses á casa seva.

Se tira al llit y esclama: — Bombas! bombas! anau á avisar las bombas!

—¿Que tens? diu la seva dona, sobresaltada. Hi ha foch en algun puesto?

Lo marit-l' hi contesta ab un ronch.

—¡Ay! esclamá al veure 'l borratxo. Portéu bombas, portéu bombas, que ha caigut una vispa al llit!

COLORAYNAS ESPANYOLAS.

Per absoluts y jesuitas,
per fanátichs y beduins,
no 'n trovareu pas uns altres
com los carlins.

Per comodons y enemichs
dels treballadors honrats,
per tirans y per egoistas,
los moderats.

Per butxins del pobre poble,
per politichs y sofistas,
per traydors y pastelers,
los unionistas,

Per reaccionaris y falsos,
per descarats y ruins,
per transferencias infames ...
los sagastins.

Per pujar, caure y fe 'l bot,
y per desengainys formals,
y per viure d' ilusions,
los radicals.

Y per fi, per rentar bé
aquest cinch colors fatals,
y per acabá ab las farsas.....
los federals.
E. SEITNES.

Los moderats de nova invenció tractan de fer un manifest declarant que no reconeixen los actes financiers del actual ministeri.

Pero homens ¿que s' han tornat boigs? ¿Qu' han perdut l' oremus? ¿No veuhem que cabalment aquesta declaració es la millor garantia que poden donar al país y als qu' hagin de contractar ab lo govern?

—Si la majoría declara que no acceptará las gestions financieras dels radicals lo país está de enhorabona.

—Perque?

—Perque ab aquesta declaració 's divorcian del poder. ¿Li sembla poch?

—¿No li fa gracia á vosté veurer á n' en Ssgasta y demés ex-progressistas anant á remolch d' en Rios Rosas.

Vosté observi com paulatinament la majoría 's va divorciant del poder. Y com que 'ls sagastins y fronterissos sense menjar no hi poden estar, ergo don Alfonso.....

—¡Ay pobrets! ¡Si que ho tenen lluny!

Dimecres va donar la acostumada funció senmanal en lo Prado Catalá la societat Alarcón. La concurrencia va ser numerosa y escullida com sempre, y 'ls artistas de la companyia ecuestre, obtingueren unánimes, espontáneos y molt merescuts aplausos. Cada dia aquesta companyia mereix mes lo favor y las simpatías del públich.

Lo senyor Ruiz Zorrilla ha publicat la tant anunciada circular-programa.

¿Que n' hem de dir?

A punt de veurer la llum pública lo present número no 'ns es possible ocuparnose 'n ab la detenció que 'l document mereix.

Dirém, mentrestant, que la circular no 'ns agrada del tot, com no pot menos de succe-

hir quan son autor no va tant endevant com nosaltres.

No obstant, val molt mes que las d' en Ssgasta. Confessém que es preferible sentir á dir á un ministeri, encare que siga monárquich, que 'ls perills que corre l' órdre públich se vencerán ab la llibertat, que no pas veurer proposar á las Corts la suspensió de las garantías; confessém que val mes lo propósit dels radicals, que veurém si passa de propósit, de establir lo jurat, abolir las quintas, y fer que siga una veritat la llibertat religiosa, que no pas veurer transferi mil-lions, encarcelar periodistas, falsificar actas etc., etc.

Veurem si la circular se quedarà impresa y res mes ó bé si 's cumplirá lo que en ella 's diu. Per aquets casos guardem censuras ó elogis. Senyor Zorrilla recordis del refrá.

A sans y á minyons
no 'ls prometis que no 'ls dons.

Avuy enviém á fora
LO GRAN DISCURS D' EN CASTELAR
tal com lo va pronunciar en las Corts. Recomendém eficazment sa lectura. També desitjém que tothom secundi la nostra idea de popularisar-lo tot lo possible. Lo discurs es de gran importancia histórica y per aixó mereix tants honors per part dels partidaris de la República.

Perque no hem tingut la idea del lucro, perque sols nos proposém ferlo arribar á mans de tothom, á pesar de la molta materia que hi entra, sols lo venem á
¡¡2 CUARTOS!!!

Hem assistit á la inauguració oficial de la tram-via á la cual hi assistiren los Ajuntaments de Gracia y Barcelona, una comissió de la Diputació, lo gobernador civil y militar, jutges y comisions de altres societats industrials y mercantils etc., etc.

Los cotxes elegants y cómodos sortiren á las cing del pla de la Boquería y ab breu temps ab menos moviment y molta mes suavitat que un wagó de carril arribarem á la magnífica y espaciosa estació que la empresa ha construit en los Jusepets per oficinas, depósit de carruatges y caballerissas.

En un dels salons principals de dita estació al centro hi habia col-locada una taula profusament adornada ab toyas abundant de platas de dulces, vins etc., ahont s' hi va servir un magnífich refresch dirigit per lo acreditatdu enyo del café de las Set portas senyor Cuyas, mentres una música tocaba escullidas pessas en lo jardí.

Al final, pronunciaren varios discursos lo Arcalde popular senyor Rius, lo diputat provincial senyor Jover, lo senyor Sujol concesionari de la línea, un individu del ayuntamiento de Gracia, un representant de la premsa y algun altre individu mes, tots felicitant á la empresa que ha dotat nostra capital de una nova millora.

Barcelona conta avuy ab un adelanto mes de locomoció y nosaltres amants de tota reforma beneficosa pel lo públich, desitjem que la empresa obtingue beneficis pingües, perque d' aquest modo se coronin los seus esforços.

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

J. Ll. Barcelona. No 'l puchi servir.—J. G. Canet de Msr Id.

XARADA.

Perque d' una repetida
ne te fama donya Sol,
per 'l hu y dos de casa seva
no hi veureu ni un jove sols.
Ja tercera que s' esmeni
si no vol de consuncio
anarse 'n al altre barri
fentli lo mal un cop tot.

(La solució dissapte.)

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.